

LA BLANCHE NEF.

„A Hódítót, uram király,
Steffen vivé, az én apám!
Hübérjogom, hogy a király
Az én hajómra száll csupán!

Jó Blanche Nef-em, ha szárnyra kél,
Legjobb vitorlást is legyőz.
Jól tudja, hol nyugodt a mély,
Tengerrel, parttal ismerős!”

— „Nem engemet, fő kincsemet,
Négy gyermekem, viszed te át —
Bimbókat asszuág helyett —
S a fiatal Normandiát!

Tedd rá mennybéli üdvödet,
Add férfi-szódát is nekem:
Test- s lélekben épen viszed
Brit-honba négy szép gyermekem!..

— „Mennybéli jómra esküszöm,
Adom becsületem szavát:
Test- lélekben épen viszem
A négy királyi sarjat át!”

Éles hajós-füty hangzik el,
Király hajója vízbe vág —
Blanche Nef, la Belle, is útra kel,
Mint egy kosár nyiló virág.

Oly könnyű szárnyon, mint soha,
Blanche Nef a tengert átszegé.
Rajt' szép fiúk virágsora
S óz-karcú zsenge szüzeké.

A gyenge négy királyi sarj
Emelt helyütt, középen ül,
Norman nemes vér, hősi faj
Szép párosával kétfelül.

Csengőn, üdén négy hang dalol,
Száz hang kíséri kar gyanánt,
Örömjajuk a víz alól
Kicsalja a sellők raját.

— „Intem ifjú Fenségteket,
S nemes norman vér, halld te is:
A sellőt bántja éneked,
Az ár sivar szülőtteit!”

— „Bántjuk, Steffen, e fajzatot?
Hogy vigadunk, irigyelik?
Gyötörjük a torzalkatot?
Kedvünk hisz' épp' ebben telik!

Az izzó nap már elpihen,
Nem festi bibor az eget,
A sárga hold hajón, vizen
Kísértetes fényt terjeget.

A víz csodásan nyugtalan.
Mi hemzseg a hajó körül?
Karak mozognak a habon,
Egy-egy fénylő nyak fölmerül.

Steffen tartja a kormányrudat:
„Szép bár az éj vész közeleg...“
Kézét kinyújtva rámutat:
„Már ott jön a sellő-sereg!”

A ferde árbocszálla egy
Habtest kapott fel címerül,
Hogy borzalomtól szállva meg
Blanche Nef menekszik ész nélkül.

— „Intem ifjú Fenségteket,
Ne felejtsek az est-imát!”
— „Ej ósdi Steffen, csitt neked!
Enyelgni készf a holdvilág...”

Födélre fel mi kúszik ott?
Kötélzetten alá mi száll?
Merész szóként mi hang vihog?
Mi zeng, mint kéjes borzadály?

Csábít, bolondít, meggyötör
Leányt fiú, fiút a lány,
Míg egy a más ölére dől.
Kora gyönyör — kora halál.

Steffen haja égnek mered:
Előtte rémes bacchanál,
S a zsenge négy király-gyerek
Hold fényinél hervadtra vál.

„Meggzelve férfiú-hitem,
Mennybéli jussom elveszett:
Test- s lélekben sosem viszem
Át épen a négy gyermeket!

Halj meg, hajóm, mielőtt virrad!
Egy sziklazátony ül amott...“
Írányt cserél s mint a nyilat,
Röpíti rá a bűnhajót.

Király figyel: „Mi hallik át?...
Halálsikoly?!“... A hold tele.
Mint egy kosár hervadt virág,
Merül Blanche Nef a mélybe le.